

Κυριακή Ε΄ Νηστειών (Οσίας Μαρίας Αιγυπτίας).

«Ήσαν δε εν τη οδώ αναβαίνοντες εις Ιεροσόλυμα» (Μρ 10:32).

Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Ο Κύριος ακολουθούμενος από τους μαθητές του βάδιζε, ανέβαινε προς τα Ιεροσόλυμα. Ήταν οι τελευταίες ημέρες της επίγειας ζωής του. Καθ' οδόν προέλεγε με λεπτομέρειες «τα μέλλοντα αυτώ συμβαίνειν», το θείο δράμα που θα συνέβαινε μετά από λίγο. Οι μαθητές όμως όσα άκουγαν περί προδοσίας, εμπαιγμών, μαστιγώσεων και θανάτου τα παρέβλεπαν και τα παρέτρεχαν. Επηρεασμένοι και αυτοί από την ιδέα που είχαν τότε οι Ιουδαίοι για τον Μεσσία, φαντάζονταν ότι ο Κύριος θα ίδρυε βασιλεία επίγεια στα Ιεροσόλυμα και έτσι θα δοξαζόταν. Γι' αυτό άρχιζαν να σκέπτονται και να ζητούν θέσεις και μεγαλεία· «δος ημίν ινα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου».

Δυστυχώς όμως πολλές φορές κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με εμάς. Ενώ είμαστε και θέλουμε να είμαστε χριστιανοί, θέλουμε ηδονές, απολαύσεις επίγειες, τιμές, δόξες, επιδιώκουμε να μη κακοπαθήσουμε, γογγύζουμε όταν μας έλθει κάποια θλίψη, κάποια δοκιμασία. Έτσι όμως αποδεικνύουμε ότι δεν σκεπτόμαστε όπως θέλει ο Θεός. Δεν ξέρουμε τι ζητούμε.

«Ουκ οίδατε τι αιτείσθε» θα έλεγε και σε μας ο Κύριος. Στον κόσμο αυτό άλλος είναι ο σκοπός της ζωής μας. Δεν ζούμε για απολαύσεις και θησαυρούς υλικούς και για κοσμικά μεγαλεία. Σε αυτά παραδίνουν την καρδιά τους, και αυτά επιδιώκουν με κάθε τρόπο να επιτύχουν όσοι δεν γνώρισαν τον Χριστό και παρεξήγησαν, αστόχησαν περί τον σκοπό της ζωής τους. Για όποιον όμως θέλει να είναι ακόλουθος και πιστός μαθητής του Κυρίου Ιησού Χριστού, για όποιον θέλει να σωθεί, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά.

Και αυτός, βέβαια, δεν αδιαφορεί για τα απαραίτητα, για τις βιωτικές ανάγκες αυτού του ιδίου και των δικών του. Όμως τις σπουδές, το επάγγελμα, τον γάμο και ό,τι άλλο είναι απαραίτητο για τη ζωή αυτή τα θεωρεί όχι ως σκοπό αλλά ως μέσα για την επίτευξη του σκοπού. Και σκοπός της ζωής του είναι το να είναι ενωμένος με τον Χριστό και με τη χάρη του να γίνει όμοιος με αυτόν. Να έχει και να ζει τη ζωή του Χριστού ή με άλλα λόγια να έχει τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Και για να γίνει αυτό χρειάζεται η μέχρι θανάτου υπακοή στο θέλημα του Θεού. «Γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής». Μόνο έτσι εξασφαλίζονται οι πραγματικά τιμητικές θέσεις κοντά στο Θεό, γι' αυτό και ο Κύριος ρώτησε τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη αν είχαν την απόφαση να πιουν το «ποτήριον» των θλίψεων και να δεχθούν εν ανάγκη και το «βάπτισμα» του θανάτου χάριν της εις αυτόν πίστεως και υπακοής.

Αυτό το ποτήριο των θλίψεων και το βάπτισμα του θανάτου ήπιαν και βαπτίστηκαν εν καιρώ διωγμών οι άγιοι μάρτυρες, οι καλώς αθλήσαντες και στεφανωθέντες, οι οποίοι «αίματα έδωκαν και ουρανούς εκληρονόμησαν».

Αυτό το ποτήριο των θλίψεων και το βάπτισμα του κατά προαίρεσιν θανάτου ήπιαν και βαπτίστηκαν, εν καιρώ ειρήνης για την Εκκλησία, οι όσοι της οι οποίοι υπέστησαν το μαρτύριο της συνειδήσεως, το μακροχρόνιο μαρτύριο της μετανοίας, οι οποίοι με τη νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή αξιώθηκαν να λάβουν ουράνια χαρίσματα, «την υπερκόσμιον δόξαν», «την δόξαν την γλυκειάν, και φωτουργόν και πανόλβιον».

Παράδειγμα τέτοιας μετανοίας προβάλλει, ιδιαίτερα σήμερα, η Εκκλησία μας την οσία Μαρία την Αιγυπτία, της οποίας τον βίο έγραψε ο άγιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων Σωφρόνιος. Έζησε αυτή κατά τον 6ο μ.Χ. αιώνα, από πολύ μικρή δε, 12 ετών, άρχισε να ζει τη ζωή της αμαρτίας, παρασύροντας πολλούς στην ακολασία των σαρκικών ηδονών. Έζησε τη ζωή αυτή 17 χρόνους, κατόπιν όμως έκανε τέτοια άσκηση και έφτασε σε τέτοιο ύψος αρετής, ώστε να περπατά πάνω στα νερά του Ιορδάνου και να μη βυθίζεται, και όταν προσευχόταν ανυψωνόταν πάνω από τη γη και έμενε μετέωρη στον αέρα. Αιτία δε της ριζικής αυτής μεταβολής, της βαθιάς μετάνοιας υπήρξε η ακόλουθη.

Κατά τις 14 Σεπτεμβρίου πολλοί χριστιανοί μαζεύονταν στα Ιεροσόλυμα για να δουν και να προσκυνήσουν κατά την Ύψωσή του τον Τίμιο Σταυρό. Τότε πήγε εκεί και η Μαρία μαζί με ακόλαστους νέους. Όταν όμως θέλησε να μπει στο ναό της Αναστάσεως για να δει και αυτή τον ζωοποιό Σταυρό, αισθάνθηκε αόρατη δύναμη να την εμποδίζει και έτσι δεν μπορούσε ούτε να εισέλθει ούτε να δει. Συγκλονίστηκε. «Πάντων καταγνούσα των πταισμάτων» προσέβλεψε στην εικόνα της Θεοτόκου και την έβαλε εγγυήτρια, ότι εάν αφηνόταν να μπει και να προσκυνήσει τον Σταυρό του Κυρίου θα ζούσε στο εξής ζωή σωφροσύνης και δεν θα ξαναμόλυνε το σώμα της. Έτσι πέτυχε εκείνο που ποθούσε αλλά και τήρησε την υπόσχεση που έδωσε. Πέρασε τον Ιορδάνη ποταμό, πήγε στην έρημο και έζησε εκεί σαράντα χρόνια, χωρίς να δει άνθρωπο, με μόνο θεατή των αγώνων της το Θεό.

Τόσο αγωνίστηκε η οσία, ώστε με τη χάρη του Θεού να ανέβει πάνω από την ανθρώπινη φύση και να αποκτήσει ζωή αγγελική και υπεράνθρωπη. Τη ζωή της, κατά το τέλος της, εξομολογήθηκε στον όσιο Ζωσιμά, τον οποίο παρεκάλεσε και της έφερε τα άχραντα Μυστήρια για να κοινωνήσει τον επόμενο χρόνο, κατά την Μεγάλη Πέμπτη. Κατά το μεθεπόμενο έτος ήλθε και πάλι ο αββάς αλλά την βρήκε νεκρή, και κοντά της γράμματα που έλεγαν· «Αββά Ζωσιμά, θάψε εδώ το σώμα της αθλίας Μαρίας. Πέθανε την ίδια μέρα που κοινωνήσα τα άχραντα Μυστήρια. Να εύχεσαι για μένα».

Της οσίας αυτής η μνήμη εορτάζεται κατά την 1η Απριλίου αλλά και σήμερα, κατά το τέλος της αγίας Τεσσαρακοστής, για να μην απελπι-

ζόμαστε οι αμαρτωλοί αλλά με μεγαλύτερη προθυμία να κάνουμε τον αγώνα της μετανοίας.

Αναιδώς λοιπόν και εμείς, κατά τον επίσης Αιγύπτιο όσιο Μακάριο, και αδιαλείπτως ας ζητάμε την παρά του Κυρίου χάρη και βοήθεια. Διότι για τους αμαρτωλούς ήλθε, για να θεραπεύσει αυτούς που τον πιστεύουν. Μόνο ας κρατάμε, όσο μας είναι δυνατόν, μακριά από την κακία τους εαυτούς μας, ας μισούμε την αμαρτία και τις κοσμικές απάτες και ας αποστρεφόμεστε τους πονηρούς και μάταιους λογισμούς, πάντοτε δε, κατά δύναμιν, ας είμαστε προσκολλημένοι στον Κύριο. Και αυτός είναι έτοιμος να βοηθήσει την ψυχή που δεν αναπαύεται στα κοσμικά αλλά περιμένει να ευφρανθεί και να αναπαυθεί με τη θεία ανάπαυση και αγαθότητα.

Και έτσι η ψυχή αυτή, αφού με την πίστη πετύχει την επουράνια δωρεά και αναπαυθεί με τη χάρη, προκόβει καθημερινά στο αγαθό, παραμένοντας στο δρόμο της αρετής, μακριά από την κακία· και μη λυπώντας τη χάρη του Θεού, καταξιώνεται της αιωνίου σωτηρίας, μαζί με όλους τους αγίους, των οποίων το άγιο παράδειγμα μιμήθηκε. Αμήν.

Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>